

sest natukene häbi
on läbi näha
volehäbi,
täbar taibata, et
sotsiaalsed struktuurid,
tuntud ja tundetud tungid
ning siltidest sillerdavad silmad
on niisama õblukesed kui viimseimad sügisilmad,
hetkepealt pikali kukkumas,
iseenda valesse hukkumas.

ma tajun nende võimsat valu,
aiman ainsat tunnet, mis pole vassitud
või võlts
ma kompan karjuvat kahetsust.

ent massidelt maske ära rebida on niisama raske
kui iseendale patte tunnistada

tahaksin maitsta siirust
nagu mudamullaseid ubinaid
tahaksin uskuda eneseparandusse
tahaksin kinnisilmi näha inimeste kadunud ILU
tahaksin, sest
'akendel on aasade mälu'***

---

* tsiteerisin Siim Kera, mu sõpra

* * *

nagu ärataks üles surnud gnoome
nagu võtaks võlgu võikailt võõralt
nagu vaataks ja hooliks ja
mõtleks ja teaks
ja loodaks ja tunneks
ja näeks seda prilliklaasideni
ulatuvat silmapiiri,
mere ääres kaikuvat vaikust.

ebapärnade all laiub sammal
sambla peal laiub lumi
lume kohal laiub helevalge jaanuar.

sööd sillal mandariine ja pistad koored tasku.
paremat labajalga vasema ette seades
torkab punapõskne pakane sulle pähe mõtte -
ainus, mis on päris, on Pärisea.